

DIVENDRES NEGRE PER A CATALUNYA

🕒 març 24, 2018   💬 1 Comment

El propassat divendres 23 de març ha estat un divendres negre per a Catalunya.

No em referiré en aquest comentari a la presó provisional i incomunicada decretada contra els consellers de la Generalitat de Catalunya, acordada de forma ignominiosa pel jutge del Tribunal Suprem Llarena. Decisió judicial, que provoca la indignació dels que som demòcrates encara que no siguem independentistes, perquè repugna al més elemental sentit democràtic i atempta contra els més bàsics drets humans. Un pas més en la causa general contra el procés independentista oberta per un Estat que s'ha demostrat autoritari i actua per venjança contra aquells que han gosat posar en qüestió més enllà d'un mer exercici intel·lectual la sacrosanta "unidad de España" que és un principi moral segons el cardenal Rouco Varela i el fonament de l'estat democràtic segons el president del Consell General del Poder Judicial i president del Tribunal Suprem.

No parlaré d'aquest gravíssim atemptat a la democràcia que vé precisament del poder judicial quina missió és vetllar-la i que com a jurista em fa sentir entre molts altres sentiments vergonya aliena. Com podré transmetre als justiciables que sol·licitin els meus serveis que tinguin confiança en la justícia.

No recordaré als empresonats i exilats ni a les seves famílies, amics i companys de partit que a ben segur són presa d'un gran patiment i angoixa.

I no ho faré perquè no tinc paraules per expressar tot el que sento i em commou en aquests durs moments que estem vivint i ja s'han dit moltes i molt ben dites

Però també ha estat un divendres negre per a la societat catalana perquè el "Gobierno de España" ha acordat interposar un recurs d'inconstitucionalitat contra la llei que va universalitzar l'atenció sanitària pública a casa nostra : la *Llei 9/2017, de 27 de juny, d'universalització de l'assistència sanitària amb càrrec a fons públics per mitjà del Servei Català de la Salut.*

Un recurs d'inconstitucionalitat més als que ens té malauradament acostumats el govern del Sr. M. Rajoy contra tota la legislació de profund calat social emanada del Parlament de Catalunya en la passada legislatura. Aquesta llei va ser aprovada per una àmplia majoria amb l'abstenció de Ciudadanos i l'únic vot en contra, com no podia ser d'altra manera, del Partit Popular.

La Llei General de Sanitat de 1986 va posar els fonaments per a la construcció d'un Sistema Nacional de Salut que tenia com a principis bàsics : la universalitat, l'equitat d'accés i el finançament públic. El camí de la universalització de l'assistència sanitària va ser llarg inclònt-hi en el sistema públic de salut a diversos col·lectius que estaven exclosos del vell sistema de Seguretat Social que només donava cobertura sanitària als cotitzants i als seus beneficiaris. Aquest llarg camí va culminar a Catalunya amb la llei d'universalització del Parlament de Catalunya de 2010 (*Llei 21/2010, del 7 de juliol*) i a nivell de l'Estat espanyol amb la última llei que es va aprovar durant l'etapa de l'últim govern socialista a finals de 2011 : la llei general de salut pública.

Poc va durar l'existència del sistema públic de salut definitivament universalitzat, el mes d'abril de 2012 el gobierno de M. Rajoy va aprovar el Reial Decret Llei 16/2012 i va tornar a un assegurament propi del Sistema de la Seguretat Social i no d'un Sistema Nacional de Salut, per donar cobertura als "assegurats" i als seus "beneficiaris" i no als ciutadans i residents al territori pel fet de ser-ho, Amb aquesta norma van tornar a quedar exclosos de l'atenció sanitària a càrrec de fons públics alguns col·lectius, significadament entre els més vulnerables el dels anomenats sense papers.

Amb la nova llei d'universalització de 2017, ara objecte de recurs d'inconstitucionalitat, el Parlament de Catalunya donava compliment al mandat de l'article 23 de l'Estatut d'Autonomia de

Catalunya de 2006, aquest s'havia salvat de la crema i no havia estat declarat inconstitucional, que estableix que totes les persones tenen dret a l'assistència sanitària pública.

Facilitar l'accés a l'atenció sanitària pública amb independència de la situació administrativa en la que es trobin aquells que resideixen a Catalunya, és un deure moral ineludible i . l'expressió d'una mostra de solidaritat social de la que sortosament la societat catalana en dona constants i reiterades mostres i que tant ens enorgulleix a tots els catalans tenir aquest valor incrustat a l'ADN de la nostra societat civil.

El Tribunal Constitucional va avalar, com no podia ser d'altra manera, que es trunqués el procés d'universalització perquè el dret a la protecció de la salut no està inclòs entre els drets fonamentals de la Constitució espanyola de 1978 i, conseqüentment, el legislador té la potestat de modular-lo . En aquest cas va ser l'executiu fent funcions de legislatiu mitjançant la tècnica del real decret llei convalidat després pel "Congreso de los Diputados" pel rodet de l'aleshores majoria absoluta del PP.

Possiblement seria hora. que els legisladors espanyols, a imatge i semblança del legislador català, es plantegessin blindar constitucionalment el dret a la protecció de la salut elevant-lo al rang de dret fonamental i establint la garantia que el Sistema Nacional de Salut serà universal per no dependre en el futur dels vaivens de qui governa Espanya, si encara hi som..

Francesc José María Sánchez

Secretari del Cercle de Salut.

Compartir

 Tweet

 Share

 Plus one

 Pin It

This Post Has One Comment

Lluís Colom

març 25, 2018 a les 9:15 am

Endeban em todas las iniciativas!!! No en queda
unaltre que marxar de Ñ

[Respon](#)

Deixa un comentari

L'adreça electrònica no es publicarà. Els camps necessaris estan
marcats amb *

Nom *

Correu electrònic *

Lloc web

Comentari

Envia un comentari